

ציבור שהותרה טומאה אצלם, נמו מחטא הוא, ואם כן חולק הוא,

או דילמא, כהן הראוי לאכילה הוא שחולק, אבל כהן שאין ראוי לאכילה, אינו חולק?

אמר רבינא: תא שמע ממה ששנינו: כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל, ואינו חולק לאכול לערב.

שמע מינה: ראוי לאכילה בעיניו, וכמבואר לעיל.

ומסקינן: אכן שמע מינה.

שנינו במשנה: אונן נוגע, ואינו מקריב:

ומקשינן: וכי אונן נוגע בקדשים! ?

ורמינהי סתירה לכאורה ממשנה בחגיגה כא א:

אף שראוי הוא לחיטוי, כי ראוי לאכילה בעיניו, ואין הדין תלוי בראוי לחיטוי. ואם כן, אין לומר כיון שבעל מום חולק הוא הדין שיחולק כשהוא טמא, כי בעל מום חולק משום שהוא ראוי לאכילה ולא איכפת לן במה שאינו ראוי לחיטוי, אך כשהוא טמא ואינו ראוי לאכילה, מניין לנו שיחולק. (8)

ומסקינן: אכן שמע מינה שבעל מום טמא אינו חולק.

בעי רב אושעיא: טמא [טבול יום או מחוסר כפורים] בקרבנות ציבור, הדוחים את הטומאה, וראוי אף הטמא לחיטוי אך לא לאכילה, מהו שיחלקו לו לאכול לכשייטהר? (9)

וצדדי הספק הם:

מי אמרינן: "כהן המחטא" אמר רחמנא שהוא חולק בקדשים, והאי, טמא בקרבנות

8. נתבאר על פי רש"י, שכתב: אלמא, אף על גב דקרינן [בכהן גדול] "המחטא אותה", לא פליג, דעיקר חלוקה באכילה תלי מדאפקה רחמנא בלשון אכילה [וכדברי רב יוסף], הלכך, מאן דמייתי ראייה מבעל מום קודם טומאה, דפליג אף על גב דאין ראוי לחיטוי, ומההיא טעמא בעית לרבוויי אף לאחר טומאה — לאו ראייה היא, דבראוי לאכילה תלוי ולא בראוי לחיטוי, ובעל מום בלא טומאה ראוי לאכילה הוא.

וראה עוד בלשון רש"י במשנה "טבול יום ומחוסר כפורים, הואיל ואין ראויין לאכילה אינן חולקין לאכול לערב", הרי שתלה רש"י דין טבול יום ומחוסר כפורים במה שאינם ראויים לאכילה, ולא במה שאינם ראויים לחיטוי, והיינו

כדבריו כאן; וראה לשון הרע"ב במשנה. וראה גם בלשון הרמב"ם [מעשה הקרבנות יט]: כל הראוי לאכילת הקדשים בשעת הקרבן חולק לאכול, וכל שאינו ראוי לאכול בשעת העבודה אף על פי שהוא ראוי לעבודה, והרי הוא ראוי לאכול לערב, אינו חולק כדי להניח חלקו לערב; כיצד: טבול יום ומחוסר כפורים אינן חולקין לאכול לערב.

9. כתב רש"י: בקרבן ציבור שהקריבוהו טהורים קא מיבעיא ליה ... אבל הקריבוהו טמאין לא מיבעי לן, שהרי אינו נאכל, דקימא לן בכיצד צולין [פסחים עו ב]: קרבנות ציבור באין בטומאה, אבל אינן נאכלין. ומבוארת מכאן שיטת רש"י בביאור אותה